

Стою на землі

Борис Олійник

Мамо! Егей, чуєш мене
крізь морози,
прогнози,
заноси,
покоси
і перекуси?
Чуєш?

Може, ти спиш?
Бо вже пізня година.
Калина,
ялина
і Україна
сплять...

Та не всі...
В нас тут, у місті,
останні вісті
про все чисто
на білому світі
радіо чистить
густо.

Послухай:
плани,
на "грані",
ракетоплани,
новини екрана
й літаючі блюдця;

та ще про:
зони,
циклони,
тонни патронів,
число похоронних
з В'єтнаму;

та ще про:
хунту
і хутра,
всіляких ультра,
англійські фунти
(украли хуру)
і про девальвацію;

та ще про:
грози,
прогнози
електровози,
серйозний симпозіум,
"Проблеми корозії" –
бесіда академіка;

та ще про:
акції,
нації,
ескалацію,
дезінформацію,
інсценізацію
класичних творів;

та ще про:
сіно,
доїння,
спортивні новини,
маневри і зміни.
Остання хвилина –
прогноз погоди.

Північ. Але:
дзвонять трамваї,
пари блукають,
в театрах світає,
сон утікає,
і я пишу тобі.

Ти вже пробач,
що так спритно,

як спринтер,
петляю між літер,
порожні, як вітер,
слова незігріті
кладу на палітру,
бо все ніколи.

Він такий, мамо:
скажений,
шалений,
шосейний,
атоми й гени
ловлять генії, –
одне слово, двадцятий...

А ще про вірші.
Слухай, як вийшло:
"Білі вишні –
Як білі вірші".
Отак ми пишемо!
Здорово вийшло,
правда ж?"

Мати читала,
Головою хитала,
Навіть зітхала.
Взяла олівець
Та й прописала:
"Здрастуй, синку. Я ж тобі казала,
Дитино, аби добре вкутував шию,
Бо застудишся. А таки допарубкувався!
Мабуть, у тебе жар, бо половини
З твого письма не второпала.
А вишні, їй-бо ж правда білі.
Мабуть, рясно вродять, бо як молоком облиті.
Так ти, мо', приїхав би? Га?"

Їду!
Вагони,
перони,
прогони

і

перегони.

Нарешті. Зачепилівка.

Вийшов на Бабенковій. І одразу:

- Синочку!!! -

Мати...

Баби...

(Діди повмирали).

Тітки...

Дядьки...

Родичі...

- Здрастуйте, мамо. Оце ж і я.

(Ти диви: заговорив нормально!)

Стою на своїй землі.